

Miksi Pitää Olla Rauha Maassa

SIVISTYNYT maailma valmistautuu parhaillaan juhlimaan parituhatta vuotta sitten itämailla laaditun tarinan kertoman Jesuslapsen syntymää. Taikauskon suuremmoista mahtia ei kuvaa niinkään paljon se äärimmäisyyteen menevä humu, joka yhdistyy tämä tarulapsen syntymäjuhlaan, sillä tuo humu johtuu pääasiassa siitä, että eletään järjestelmässä, jossa ihmisiä pettämällä voidaan saada rikkauksia. Mutta taikauskon mahtia todistaa se, että miljoonat työtätekevät ihmiset toisissaan hartautuvat haltioihinsa tuon muinaisen ja perin typerän tarinan lumoissa. Ajatellapa tätä tarkemmin. Nykyinen yhteiskuntaelämä on pakotettu opettamaan jäsenilleen jo lapsena määrättyjä tietoja, esimerkiksi sen, että maapallo on pyöreä, sen ympäri voidaan matkustaa; tähdet, kuu ja aurinko, ovat taivaankappaleita, kuten maapallokin, jotka kiertävät radoillaan määrättyjen lakien mukaisesti. Ja kaikesta tästä huolimatta uskovat ihmiset mitä?

HE USKOVAT, että pari tuhatta vuotta sitten, lensi taivaasta enkeleitä eräälle pellolle itämailla ja kertoivat pellolla olleille paimenille, että teille on syntynyt vapahtaja, joka antaa teille ikuisen elämän. Taivaalle ilmestyi tästä syntymästä johtuen uusi kirkas tähti. Sen täytyi olla satoja kertoja suurempi kuin tämä maapallo, koska se näkyi "kaukasiin maihin kirkkaana" ja viisaat miehet sen huomasivat ja se opasti heidät eräseen talliin Bethlehemissä, Palestiinassa. Tämä tähti tuli merkiksi siitä, että eräs nainen oli avioliiton ulkopuolelle synnyttänyt poikalapsen tuolla tallissa. Katosiko tuo mahtava taivaankappale jälleen olemattomiin, siitä ei tarinassa puhuta mitään, mutta eipä kansa pikkuseikoista välitä. Sille riittää usko; tuollainen usko kaiken sen jälkeen, mitä elävän elämän pakosta on täytynyt päinvastaista lopettaa jo monen sukupolven ajan.

Joulujuhlaa käytetään häpeämättömimmän valheen levittämisen välikappaleena. Historia tietää kertoa, että aina ei ole ollut niin. Jo vuosituhansia ennen tuon sairaisissa mielikuvituksissa syntyneen tarinan alkua viettivät ihmiset nykyisen joulujuhlan aikana vuodesta valon juhlaa, koska niistä vuoden ajoista alkaen päivät pitenivät ja elämä alkuasteella oleville ihmisille siten suuresti helpponi. Päivän valoa kun alkoi olla pitemmästi, voi enem-

män metsästää, kalastaa ja hankkia elämän välttämättömyyksiä. Sellaiselle vuoden ajalle oli siis syytä juhlia.

Toista on, varsinkin meille riistetyille työläisille, nykyinen joulujuhlan merkitys. Sen ydintarkoitus on juurruttaa meille työtätekeville juuri sitä oppia, jonka so-kaisemina me olemme joutuneet eniten kärsimään, vuodattamaan vertamme ja miljoonittain kuolemaan vallassaolevan luokan onnen ja hyvinvoinnin eduksi. Eikö juuri se, että meitä on aina opetettu luottamaan vapahtajiin, suuriin, ihmeellisiin vapahtajiin, joiden kädessä on meidän onnemme ja hyvinvointimme — eikö juuri tämä ole ollut meidän katkerien erheidemme suurin johdatin ja sanomattomien onnettomuuksiemme kompastuskivi? Meille ei ole keksitty yksinomaan taivaallisia tähtiä ja vapahtajia, mutta tähän samaan valhevirtaan kuuluvat kaikki ne pyhyiden ja suuren "viisauden" kunniakehillä kruunatut onnenonkijat, joiden vapahtaja kykyihin me olemme johdetut uskomaan ja joihin suurin osa kärsivästä luokastamme vielä tänäkin jouluna niin ihmeen auliisti usko.

Katsokaa ympärillenne, toverit. Näette miljoonat jouluaamuna astuvat loistaviin kirkkoihin ja juhlallisiin temppeleihin, joissa tekopyhät lurjukset autuaalla äänellä ja hurskaalla naamalla puhuvat suloisesti tuosta pienestä äpästä, jonka

itämainen taru kertoo syntyneen. Miten hän kantoi ristinsä, ääneti vuodatti verensä ja oikein sydäntä karmivilla kuvilla kirkon seinällä näytetään tämän tyytyväisen marttyyrin tuskat. Valittamatta hän kuoli, meni vielä pesuksi helvettiin ja vasta sen jälkeen hänelle annettiin se ihana ikuinen autuus taivaan valtakunnassa. Niin, rakkaat sanan kuulijat. Siinä on teille esimerkki mitenkä teidän tulee elää, jos aiotte periä taivaan. Ja tämän päälle laulavat uljaat urut, seurakunta saaden voitelson, jonka vaikutuksesta äly on pitkäksi aikaa hyytynyt.

Jos edelleen katsotte ympärillenne oman luokkanne todelliseen elämään ja asemaan. Se on arkielämää joulunakin. Ei ole meille, jotka kaiken rakennamme, mahtavia temppeleitä kupukattoineen ja urkuineen, kristalli kruunuineen ja taiteilijakuoroineen omien etujemme mukaisissa juhlistamme. Me olemme ne kaikki suuret hyvät antaneet heille. Meille on jäänyt vain känsäiset kädet, kumarainen vartalo, johon juhlapukumme kyllä sopii. Ei tarjoilla miljoonien luokkamme kortteleissa joululahjoja. Eivät saa lapsemme kirkasvärisiä silkinukkeja tai hopeanharmaita leikkihevosiä. Emme osta vaimollemme timantteja, ei saabelinnahkaturkkeja, eikä limosiineja. Eivät kuohu samppanjalasit hyvältä tuoksuvien joulu-paistien ääressä meidän pöydillämme. Ei mitään sellaista.

Kokonaan toisen lainen on kuva meidän kodeistamme joulunakin. Tuhannet ja taas tuhannet ovat ne työläisperheet, joiden joulukoristeina ovat äidin katkerat kyynelvet ja isän synkkä katse. Työtä ei ole saanut tehdä pitkiin aikoihin. Maksua ei ole tullut. Lämmitysaineita pitäisi ostaa, joululahjoista ei puhettakaan. Lapsille olisi ostettava vaatteita, jalkineita; sairauttakin ilmenee, sillä kunnollista ravintoa ei voi hankkia, kaikki on niin kallista, niin kallista näin joulun aikana. Pitäisi iloita, onhan syntynyt vapahtaja — Kyynelvetä, kirouksia, synkkiä katseita ja lasten arkoja kyselyjä — siinä tuhansien luokkamme jäsenten ja heidän perheidensä joulu. Näiden ihmisten, joiden rinnassa palaa vapauden ja onnen kaipaus kaikkein polttavammin, koska juuri he luovat

kummankin edellytyksiä, ovat koko elämänsä iän niitä luoneet — näiden ihmisten täytyy niistä kieltäytyä kokonaan. Te tunnutte toverit itse, mitä tämä vaikuttaa. Ei ole iloinen joulu.

Kirkkojen kellot soittavat vapahtajan uudesta tulemisesta. Mutta ne, joille kuulijoiden saamiseksi kelloja soitetaan, palvelevat niitä voimia, jotka vapahtajan, todellisen vapahtajan toista tulemistä kaikkein vähemmän haluavat. Heillä on vapaus, heillä on kaikkia, mitä tarvitsevat ja osaavat mieliä. Työväenluokan pitäisi myös oppia soittamaan kellojansa ja osoittamaan tovereilleen missä heidän vapahtajansa ovat ja miksi ovat siellä missä ovat. Mitkään muistosanat eivät riitä kunnioittamaan niitä vapahtajia, jotka meidän luokkamme on uhrannut. Ne kaivenneet luut, joita eri maiden mullat kätkevät poveensa; ne luokkamme jäsenten rinnat, joita ristiinnaulitsijat ovat puhkoneet; ne tuhannet toverit — vapautta ja onnea kaipaavat toverit — jotka tänä jouluna istuvat eri maiden kolkoissa vankiloissa vapaustyönsä takia; heidän vaimonsa ja lapsensa, jotka toivoisivat isän olevan keskuudessaan jouluna vaikka puutteessakin, nämä kaikki tulisi olla meillä työläisillä kannustimena kellojemme soittamiseen.

“Rauha maassa,” ja “älkää pahaa pahalla kostako,” saarnataan tänään. “Ihmisillä olkoon hyvä tahto.” Ei tätä saarnata yksistään tänä jouluna, sitä on saarnattu ja saarnataan niin kauan kuin työläiset siihen uskovat ja sitä noudattavat. Miksi meidän pitää “rauhoittua” ja tulla “hyväntahtoisiksi,” pelkääkö hallitseva luokka meitä? Miksi sanotaan meille: Älkää pahaa pahalla kostako? Olisiko heillä aavistus että ristinpuulle tulisi toistenkin vuoro? Työväenluokka ei tuollaisia saarnoja pidä, sillä ei ole syytä. Työväenluokka tulee kerran tietämään, että voima on oikeutta ja tämän tietäen se ei tarvitse ristinpuuta, eikä vapahtajia niissä roikkumassa, kun ei enää ole vapahdettavia. Vain orjuutetut tarvitsevat vapahtajia. Milloin työväenluokka tuon käsittää, silloin muuttuu joulujuhlan vieton merkitys. Uskallamme ennustaa, että kansainvälisesti järjestynyt työväenluok-

ka tulee kapitalismin kukistettuaan järjestämään joulujuhlan valon juhlaaksi ja samalla kun silloin kansainvälinen maailman yksi suuri perhe juhlii luonnon valon juhlaa, yhdistää se siihen myös ihmiskunnan yhteiskunnallisen vapauden juhlan.

Silloin soivat joulukellot, silloin täyttyvät temppeilit, ei palvelemaan taikoja, yötä ja kuolemaa, vaan juhlimaan vapaan, yhden suuren ihmisperheen elämän ilosta ja onnesta.

Maailman Sodan Kustannuksista

KANSAINLIITON viime keväänä julkaisemat tilastot menetyksistä maailman sodassa ovat myöhemmin saaneet osakseen arvostelua useiden asiantutkijain taholta. Viimeisimmät arvostelut kohdistetaan pääasiassa siihen, että Kansainliitoissa ei osoiteta mitään siitä, miten äärettömän suuret ovat ne tappiot ja menetykset, jotka sota aiheutti sotaveteraanien ylläpidossa, eläkkeissä ja muissa kustannuksissa. Tilastoissa mainitaan, että maailmansota maksoi 37,000,000 ihmishenkeä ja 363,500 miljoonaa dollaria rahassa.

Niin satumaisia kuin nämä numerot ovatkin, ilmenee niissä vain osa niistä menetyksistä, joita sota aiheutti, sillä niihin sisältyy ainoastaan seuraavat: 10,135,000 miestä tapetuista; 20,850,000 sodan takia syntymättä jäänyttä ja 6,016,000 sodan takia lisääntyneen kuolevaisuuden kautta menetettyjä. Jo aikaisemmat virallisiksi nimittetyt tilastot osoittavat yksistään haavoittuneiden lukumäärän olleen noin 25,000,000, joista otaksutaan 50 pros. joko myöhemmin kuolleen tai jääneen niin avuttomiksi, että heidät voidaan pitää hyödyttöminä. Kateissa olevien osalle laskettiin maailmansodassa joutuneen noin 2,500,000 ja vangiksi noin 5,500,000. Kateissa olleista uskotaan tuskin 25 pros. olevan elossa ja vangeista kuoli kymmeniä tuhansia joita ei ole liitetty tapettujen eikä sotaväessä kuolleiden listoille.

Sodan jälkeen "vapauteen" lasketuista sotilasta, jotka ovat joutuneet mielenvikasten parantoloihin, tehneet itsemurhia tai kuolleet "tavallisina ihmisinä" sodassa saamiensa vaurioiden takia, ei ole liioin läheskään tarkkoja tilastoja, mikäli koko maailma on kyseessä. Pienen kuvauksen saa jo siitä, kun yhdessä ainoassa kauntissa Yhdysvalloissa, nim. Cook kauntissa, Illinoisissa, tämän vuoden kuu-

den ensimmäisen kuukauden ajalla otettiin Psychopaattisessa sairaalassa vastaan 650 sotaveteraania, jotka olivat menettäneet järkensä vuosia jälkeen sodan muistellessaan niitä kauhuja, joita sodassa oli-

Veli Veljeä Vastaan

vat kokeneet. Kun asia on näin yhdessä kauntissa ja vielä maassa, josta sotaan osallistui vain pieni murto-osa koko sodassa taistelleista, voidaan tästä havaita, että tilanteen täytyy olla hirvittävän niissä maissa, joissa sotaa käytiin ja joiden miehiä osallistui siihen paljon runsaammin maan väkilukuun verraten.